U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **O. R.**, zastoupen Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem se sídlem Purkyňova 787/6, Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 5. 2018, č. j. OAM-30/LE-LE05-LE24-2018, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 8. 2018, č. j. 61 Az 17/2018 - 40,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Odměna ustanoveného advokáta Mgr. Ladislava Bárty **se určuje** částkou **6.800 Kč**. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a řízení před krajským soudem

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 16. 5. 2018 neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12 až § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. V žádosti o mezinárodní ochranu a v rámci pohovoru žalobce uváděl jako důvody žádosti skutečnost, že v České republice má družku a dceru, které zde mají trvalý pobyt a dále že se bojí vrátit na Ukrajinu, neboť je tam teď hodně nacionalistů a válečných veteránů, kteří lidem jako je on, vyčítají, že nebojovali a celou válku čekali v zahraničí.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany žalobou, kterou Krajský soud v Ostravě zamítl. K jediné žalobní námitce týkající se nepřiměřeného zásahu do rodinného života žalobce uvedl, že pouhá skutečnost, že žalobce má v České republice družku, která zde žije na základě uděleného dlouhodobého pobytu společně s jejich dítětem, rozhodně nemůže být považována jako důvod, pro který by žalobce nemohl vést

svůj soukromý život a rodinný život v zemi původu, tedy tato skutečnost nemůže být považována za důvod, pro který by mohlo být přistoupeno k posuzování extrateritoriálního účinku čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, kterou je Česká republika vázána. Pro tento závěr nepochybně svědčí i skutečnost, že žalobce je stejné národnosti jako jeho družka a dcera, tedy národnosti ukrajinské, přičemž z obsahu správního spisu krajský soud nezjistil jediný důvod, proč by jeho rodině bylo bráněno realizovat soukromý rodinný život na Ukrajině.

[3] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[4] Stěžovatel spatřuje přesah vlastních zájmů v zásadním pochybení krajského soudu, které mohlo mít dopad do jeho hmotněprávního postavení. Krajský soud dle stěžovatele nesprávně vyhodnotil otázku zásahu do jeho rodinného života. Stěžovatel má v České republice soustředěný veškerý podstatný rodinný a soukromý život - svou družku a nezletilou dceru vyžadující soustavnou péči. Vycestování by pro něj představovalo změnu k horšímu a zpřetrhání rodinných vazeb. Přestěhování na Ukrajinu v jejich případě fakticky nepřipadá v úvahu s ohledem na potřebu péče o dítě, zcela nedostatečný sociální systém na Ukrajině a neakceptovatelné zhoršení sociální, ekonomické a obecně životní situace.

[5] Soud ani žalovaný dle stěžovatele nezohlednili specifika jeho případu, především okolnosti jeho rodinného života (věk jeho nezletilého dítěte), délku jeho pobytu na území České republiky a intenzitu jeho vazeb na území České republiky. K tomu odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2015, č. j. 3 Azs 256/2014 - 27. Soud i žalovaný postupovali paušálním způsobem.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na judikaturu správních soudů týkající se závazku k respektování rodinného života a využívání mezinárodní ochrany jakožto prostředku k legalizaci pobytu, a to na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2010, č. j. 9 Azs 3/2010, rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 2. 2011, č. j. 4 Az 9/2010 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2011, č. j. 2 Azs 50/2010. Žalovaný konstatoval, že stěžovatelem uvedené skutečnosti nebyly azylově relevantní a že jeho cílem byla snaha legalizovat svůj pobyt na území ČR. Stěžovatel pouze domýšlí krajní scénáře v případě jeho návratu do země původu a snaží se správnímu orgánu i soudu podsunout své domněnky jako skutečnost, aniž by měly jakoukoli reálnou spojitost s jeho azylovým příběhem.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[7] Kasační stížnost je přípustná. Jelikož se jedná o věc mezinárodní ochrany, zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve v souladu s § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s."), otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, odmítne ji jako nepřijatelnou.

[8] Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž interpretoval neurčitý právní pojem *„přesah vlastních zájmů stěžovatele*". O přijatelnou kasační stížnost se dle výše citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které

dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikatorní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.

[9] Stěžovatel v kasační stížnosti namítal, že žalovaný a krajský soud nesprávně posoudili otázku nepřiměřenosti zásahu do jeho rodinného života a nezohlednili individuální okolnosti jeho případu. Nejvyšší správní soud se ve své judikatuře vyjádřil k výjimečným okolnostem, za nichž by bylo možné shledat, že již pouhé vycestování cizince z území by mohlo porušit jeho právo na ochranu rodinného života, a porušit tak § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu a čl. 8 Úmluvy (viz např. rozsudky ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 - 71, či ze dne 8. 6. 2011, č. j. 2 Azs 8/2011 - 55). Článek 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu osob, které nejsou jeho státními příslušníky, ohledně země jejich společného pobytu a umožnit jim přenést si jejich rodinný život na území daného státu. Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva vyplývá, že podmínky pro použití tzv. extrateritoriálního účinku čl. 8 Úmluvy jsou velmi přísné (viz např. rozsudek ze dne 6. 2. 2001, Bensaid proti Spojenému království, stížnost č. 44599/98, či usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2011, č. j. 9 Azs 7/2011 - 67). Tyto výjimečné okolnosti nebyly v případě stěžovatele dány.

[10] Zhoršení životní úrovně stěžovatele a jeho rodiny v případě přestěhování na Ukrajinu pak také není azylově relevantním důvodem (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu rozsudek ze dne 27. 8. 2003, č. j. 5 Azs 3/2003 – 54, či usnesení ze dne 18. 3. 2013 č. j. 9 Azs 4/2013 – 28).

[11] Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2015, č. j. 3 Azs 256/2014 - 27, na který odkazoval stěžovatel, na nyní projednávanou věc nedopadá. V daném případě Nejvyšší správní soud zrušil rozhodnutí krajského soudu pro nepřezkoumatelnost, neboť se vůbec nezabýval žalobcem tvrzenými mimořádnými okolnostmi, pro které by mu měla být udělena doplňková ochrana dle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Těmi bylo manželství s českou občanskou, narození dítěte a zejména zdravotní stav manželky, jenž jí neumožňoval péči o novorozenou dceru, obě tak byly na žalobci fakticky závislé.

[12] Nejvyšší správní soud neshledal v posuzované věci přesah vlastních zájmů stěžovatele ani zásadní pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do jeho hmotněprávního postavení. Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na uplatněné kasační námitky a stěžovatel ve své argumentaci nevyložil žádné důvody, které by svědčily pro odklon.

[13] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů kasační stížnost stěžovatele odmítl jako nepřijatelnou podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[14] Výrok o náhradě nákladů řízení se při odmítnutí kasační stížnosti opírá o § 60 odst. 3 větu první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s, podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

[15] Krajský soud žalobci usnesením ze dne 5. 6. 2018, č. j. 61 Az 17/2018 – 22, ustanovil zástupcem Mgr. Ladislava Bártu, advokáta. Dle § 35 odst. 9 *in fine* s. ř. s. zastupuje ustanovený zástupce, je-li jím advokát, účastníka i v řízení o kasační stížnosti. Hotové

výdaje a odměnu za zastupování platí v takovém případě stát (§ 35 odst. 9 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

[16] Nejvyšší správní soud přiznal zástupci odměnu za dva úkony právní služby, spočívající podání kasační stížnosti a další konzultaci s klientem přesahující jednu hodinu, o které zástupce dodal soudu potvrzení [§ 11 odst. 1 písm. d) a c) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů], ve výši 2x 3100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5. téže vyhlášky], k čemuž náleží náhrada hotových výdajů ve výši 2x 300 Kč (§ 13 odst. 4 téže vyhlášky). Celkem tedy odměna ustanoveného zástupce činí částku ve výši 6.800 Kč, jež mu bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. prosince 2018

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu